

[Rubriekskop]Het zal je maar gebeuren
“Ik had wel dood kunnen zijn”

Grondwerker Peter Groen kreeg tijdens het lostrekken van een gasleiding een losschietende ketting vol in zijn gezicht. Onlangs kreeg hij een letselschadevergoeding. “Ik ben blij dat ik nog leef.”

Peter Groen (65) weet de datum nog precies. 21 juli 2009. In een fractie van een milliseconde was het over en uit, zegt hij. Die dag waren ze gasleidingen aan het vervangen in de buurt van Amsterdam. De oude leidingen werden machinaal met behulp van een ketting aan een kraan uit de grond getrokken. Normaal zijn de leidingen van ruw gietijzer, deze was van staal en glad. De kraan stond in de vers gegraven geul. De ketting zat om de oude acht meter lange gasleiding. Groen gaf vanaf het trapje in de sleuf de machinist het sein dat hij kon gaan hijsen. Het volgende moment voelde hij iets aan zijn linkerwang. Peter Groen: “De gladde gasleiding was gaan schuiven en de ketting schoot los. Vol in mijn gezicht. Als een boemerang. Ik zat onder het bloed. Mijn maat schrok zich kapot. Ik voelde niets.” Echtgenote Lia Groen: “Hij kent geen pijn.”

Zijn maat bracht Groen naar het ziekenhuis. Bij de spoedeisende hulp in Amsterdam zagen ze al gauw dat zijn neus deels verbrijzeld was en hij meerdere aangezichtsfracturen had. Geopereerd wilde Groen het liefst dicht bij huis, bij zijn vrouw en kinderen. “Ze hebben me gewoon met een verwijsbrief in de auto naar Alkmaar gezet, met mijn gezicht in het verband, nog steeds bloedend. Ik kreeg bijna geen lucht omdat mijn neusgaten vol met bloed zaten. Ik had mijn broodtas nog in mijn handen. Achteraf zei de KNO-arts dat ik nooit zo vervoerd had mogen worden.”

Plaatjes en pinnen

Pas de volgende dag werd Groen geopereerd. Zijn verjaardag vierde hij in het ziekenhuis. Hij laat foto's zien van een bebloed gezicht, ogen weggezakt in zwellingen. “Die foto's zijn mijn redding geweest”, zegt hij, doelend op de letselschadeprocedure die later volgde. Na het ongeluk had hij meteen de bond gebeld. Nu ziet zijn gezicht er weer toonbaar uit. Met plaatjes en pinnen. Wel heeft hij altijd hoofdpijn, reukverlies, gehoor- en concentratieproblemen. Van de medicijnen tegen de hoofdpijn wordt hij heel duf. “Het is het een of het ander: of pijn óf duf.”

Na een half jaar Ziektewet, hervatte Groen geleidelijk zijn werk bij BAM Groep. Sinds zijn dertiende werkt hij als grondwerker. Met veel plezier. “Na de lagere school ben ik gaan werken. Zo ging dat in die tijd hier in de Wieringermeer. Ik ben nooit ziek geweest. Altijd aan het werk. Geen dag WW.” Maar op 16 april 2011 ging het weer fout. Hij was in de buurt van Schagen aan het werk. “Ik voelde knak. Ik kon mijn nek niet meer bewegen.” Het bleek artrose. Peter Groen kwam uiteindelijk terecht in de WIA. Reïntegeren in een ander beroep

lukte niet.” Echtgenote Lia: “Na het arbeidsongeval hadden de artsen hem meteen een nekkraag moeten omdoen. En een ambulance moeten inzetten. Volgens mij hebben zijn nekkachten daarmee te maken.”

Schikking

FNV-letselschadejurist Joost Hartog stelde BAM Groep aansprakelijk voor het arbeidsongeval. “Hoewel de Arbeidsinspectie geen overtreding constateerde, is het duidelijk dat bij dit soort gladde buizen nooit kettingen hadden mogen worden gebruikt. Dit ongeluk was niet nodig geweest als er minder routinematig was gewerkt. De Arbeidsinspectie kijkt naar overtredingen van de Arbwet, niet naar de feitelijke - gevaarlijke- situatie. De dienst zou verder moeten kijken en verdergaand veiligheidsbewustzijn moeten afdwingen.” Eerder dit jaar kwamen partijen, nadat Bam aansprakelijkheid had afgewezen, een schikking overeen en een schadevergoeding. Daarmee werden materiële en immateriële kosten als gevolg van het arbeidsongeval gecompenseerd. “We hebben vervolgens onvoldoende aannemelijk kunnen maken dat de nekkachten van mijn cliënt en de uiteindelijke arbeidsongeschiktheid werden veroorzaakt door het ongeval”, vervolgt de FNV-jurist. “Het is treurig dat Peter Groen volledig arbeidsongeschikt is geraakt. En dat hij daardoor een enorme inkomensachteruitgang heeft moeten slikken.”

Altijd hoofdpijn

Aan de loopbaan van Peter Groen kwam, na ruim 45 jaar te hebben gewerkt, voortijdig een einde. Daardoor liep hij ook prepensioenrechten mis. Je went eraan met minder rond te moeten komen, zegt hij laconiek. “En als ik 65 plus negen maanden ben krijg ik mijn pensioen.” Wel is het vervelend dat hij altijd hoofdpijn heeft, zijn neus door de plaatjes half dichtzit en zijn nek zijn bewegingsvrijheid beperkt. BAM neemt hij niets kwalijk. “Het is een goed bedrijf. De personeelsmanager ging met ons mee naar keuringsgesprekken bij het UWV. We kregen regelmatig veiligheids cursussen en in de keet hing een poster met de tekst dat het belangrijk was elke avond weer heelhuids bij de vrouw thuis te komen. Ik ben niet kwaad dat dit me is overkomen. Ik heb geluk gehad, ik had wel dood kunnen zijn.”

Peter Groen gaat niet bij de pakken neerzitten. Hij is blij dat de letselschadeprocedure na ruim vijf jaar is afgerond. “Het geeft stress daarmee bezig te zijn. De bond heeft me enorm geholpen. Maar ik ben blij dat het boek nu dicht kan.”

Lia Groen schenkt nog eens koffie in. Haar man vertelt over beide prachtige kleinkinderen. Samen passen ze wekelijks op. “Verder ben ik een buitenmens. Ik fiets veel. Doe mijn dagelijkse oefeningen. En bij de voetbalclub ben ik actief als vrijwilliger. Ik schenk koffie, run het clubhuis en vang mollen. Op de club zie ik mensen, maak ik een praatje. Dat doet me goed. Het was een klap toen ik hoorde dat ik niet meer kon werken. Je bent opeens uitgerangeerd.”